

dens første Pligt at vedligeholde Formerelsen. Verden skal vel ikke affolkes?“

Jytte vilde ikke svare herpaa. Hun sad med bortvendt Ansigt og lod sig mere og mere rive hen af sin mørke og bitre Ensomhedsfølelse.

„Men vi Mandfolk er altfor fintfølende,“ fortsatte Fætteren. „Derfra stammer hele Ulykken. Jeg maa ofte tænke paa, hvad en af mine Venner engang sagde — en Kvindekender. Han sagde rent ud til mig, at Vilhelmine skulde have været gift med en stor Hestepranger paa tolv Lispund og engang imellem have haft nogle gode Høvl af Ridepysken. Og det galdt forøvrigt de fleste Kvinder — sagde han.“

„Hvem var den Vismand?“

„Det kan jo være lige meget med Navnet, ikke sandt? Men der er nu ikke saa lidt om det. Det er i hvert Fald min Erfaring.“

Ogsaa min! — tænkte Jytte. Hvorfor ikke lige saa godt tilstaa det? Tolv Lispund Kød i Favnen og bagefter korporlig Mishandling under en eller anden Form, Svangerskabets ni Maaneders lange Lidelse, Fødsdens Radbrækning — eller i Mangel deraf Ridepysken. Saadan var Kvindens egenlige Krav til Manden! Det var dette aldrig stillede Begær efter Nedværdigelse, der var hendes Naturs inderste Trang og blev hendes Skæbne.

„Veed du forresten, Jytte, at jeg idag har skrevet til Enslev? Jeg har bedt ham om at gøre mig den Ære at betragte Storeholt som sit Hjem, saalænge han opholder